

SARAH MORGAN

Ootamatult eelmisel suvel

2. raamat

Sarah Morgan
Suddenly Last Summer
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Sarah Morgan
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M02285515
ISBN 978-9949-25-668-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Kallis lugeja!

(Kui ostsid selle raamatu, oled sa mu lemmiklugeja.)

Öeldakse, et tee mehe südamesse käib kõhu kaudu, nii et kui kirglik prantslannast peakokk Élise Bonnet kohtub tunnustatud kirurgi Sean O'Neiliga, ei peaks tõelise armastuse teel seisma mingeid takistusi. Aga kumbagi neist ei huvita tõeline armastus.

Sean kasvas koos kahe vennaga ilusas Snow Crystali kuuroris Vermontis, aga kibeles sealt minema, et saada kirurgiks ja elada suurlinnas. Ta ei taha tuua ohvreid, mida usub kaasnevat pikaajalise suhtega, ja on otsustanud jääda vallaliseks. Ent kui ta olude sunnil koju tagasi läheb, leiab ta eest midagi enamat kui segased tunded oma perekonna vastu.

Selle loo kirjutamine oli väga vahva. Väga tore oli viia kokku kaks tegelast, kes on otsustanud lahus püsida, ja mulle meeldis kirjutada suvisest Snow Crystalist. Ka oli mul pidevalt kõht tühi, sest ma veetsin mitmeid tunde, uurides suud

vesistades Vermonti kokaraamatuid (ja selle uurimistöö käigus võis viga saada päris mitu pudelit Pinot Noiri, aga sellest me ei räägi). Kahjuks ei ole mul kirjutamise ajal eriti või üldse aega poes käia, nii et lootus leida oma köögist maitsvat värsket rosmariini ja meresoolaga leiba oli sama väike kui leida oma ukse tagant Henry Cavill, ümber ainult saunalina. (Pidage! Kas ma kuulen uksekella?)

„Ootamatult eelmisel suvel” on teine vendade O’Neilide sarja raamat, aga te ei pea esimest lugema, et teisest aru saada (ent kui te seda lugeda tahate, siis selle pealkiri on „Aisakellad lumes”).

Ma olen rõõmus, et te otsustasite selle raamatu ette võtta. Loodetavasti see meeldib teile ja kui te tahate oma mõtetest mulle rääkida, siis tehke seda e-posti teel minu veebilehekülje kaudu või otsige mind üles Twitterist, @SarahMorgan_ (ärge unustage alumist kriipsu) või [www.Facebook.com/AuthorSarahMorgan](https://www.facebook.com/AuthorSarahMorgan).

Ilusat suve!

Armastusega
Sarah

Flo'le.

Iga rahuloleva kirjaniku varjus on geniaalne toimetaja.

Mul on sinuga väga vedanud.

Esimene peatükk

„Doktor O’Neil, teile on kõne. Ta ütleb, et see on hädaolukord.”

Sean ringitas õlgu, et lihaseid lõõgastada, sest mõtted olid alles opisaalis.

Tema patsient oli lootusandev noor jalgpallur. Ta oli rebestanud vasaku põlve eesmise ristatisideme ja selline levinud vigastus oli lõpetanud nii mõnegi sportlase karjääri. Sean oli otsustanud, et seekord mitte. Operatsioon oli läinud hästi, ehkki see oli alles algus. Lõikusele järgneb pikk taastusravi, mis nõuab pühendumist ja otsusekindlust kõikidelt asjaosalistelt.

Mõeldes endiselt sellele, kuidas mitte valesid ootusi tekitada, võttis ta meditsiiniõelt telefoni. „Sean O’Neil.”

„Sean? Kuhu sa eile õhtul jäid, pagan võtaks?”

Sean kortsutas ärritunult kulmu, seades end valmis oodatuks teistsuguseks jutuajamiseks. „Veronica? Sa ei tohiks mulle siia helistada. Mulle öeldi, et tegemist on hädaolukorraga.”

„See *ongi* hädaolukord!” Naise hää lerkis vihaselt. „Järgmine kord, kui sa mind õhtusöögile kutsud, tule vähemalt kohale.”

Kurat.

Õde tuli opisaalist ja ulatas talle blanketi.

„Veronica, palun vabandust.” Sean torkas telefoni põse ja õla vahele ning nõudis pastakat. „Mind kutsuti haiglasse tagasi. Ühel kolleegil oli patsiendiga probleeme. Ma olin operatsioonil.”

„Ja sa ei võinud mulle helistada? Ma ootasin selles restoranis tund aega. Tund aega, Sean! Üks mees üritas mulle ligi tikkuda.”

Sean andis blanketile allkirja. „Oli ta meeldiv?”

„Ära tee selle asjaga nalja. See oli minu elu kõige piinlikum tund. Ära enam *mitte kunagi* nii tee.”

Sean ulatas blanketi kerge naeratusena õele tagasi. „Sa eelistaksid, et ma lasaksin patsiendil verest tühjaks joosta?”

„Ma eelistaksin, et sa peaksid lubadustest kinni.”

„Ma olen kirurg. Patsiendid on minu jaoks esikohal.”

„Kas sa tahad öelda, et kui sa peaksid valima töö ja minu vahel, valiksid sa töö?”

„Jah.” Asjaolu, et naine seda üldse küsis, näitas, kui halvasti ta Seani tunneb. „Seda ma tahangi öelda.”

„Käi kuradile, Sean. Ma vihkan sind.” Aga naise hääl värises. „Ütle ausalt, kas asi on minus või on see nii kõikide naistega?”

„Asi on minus. Ma olen vilets kaaslane, sa tead seda. Praegu keskendun ma oma karjäärile.”

„Ühel päeval ärkad sa oma uhkes korteris üksinda ja kahetsed, et kulutasid kogu oma aja töötamisele.”

Sean otsustas mitte mainida, et ta ärkas üksinda vabast tahtest. Ta ei kutsunud naisi kunagi oma korterisse. Ta viibis

seal ise ka harva. „Minu töö on mulle tähtis. Sa teadsid seda, kui me kohtusime.”

„Tähtis” pole õige sõna. „Tähtis” tähendab seda, et sa oled oma tööle pühendunud, aga sul on siiski ka isiklik elu. Sinu jaoks, Sean O’Neil, on töö kinnismõte. Sa oled sellele keskendunud, välistades kõik muu. See tähendab, et sa oled geniaalne arst, aga samas tähendab see ka, et sa oled närune kohtingukaaslane. Ja veel uudiseid – see, et sa oled voodis võluv ja osav, ei tähenda veel, et sa pole isekas töönarkomaanist lurjus.”

„Sean?” Tema kõrvale astus järgmine medõde ning naise roosad põsed ja kohmetu olek näitasid, et ta oli viimast lauset kuulnud. „Treener ootab koos noormehe vanematega uudiseid. Kas sa räägid nendega?”

„Kas sa üldse kuulad mind?” Veronica hääli oli telefonis kile ja ärritunud. „Kas sa räägid jälle kellegi teisega samal ajal, kui räägid minuga?”

Kurat.

Sean sulges silmad. „Ma tulin just opisaalist.” Ta tõmbas sõrmedega üle lauba. „Ma pean patsiendi sugulastega rääkima.”

„Nad võivad viis minutit oodata!”

„Nad on mures. Kui tegemist oleks sinu pojaga, tahaksid sa samuti teada, kuidas tal läheb. Ma pean lõpetama. Head aega, Veronica. Mul *on* eilse pärast väga kahju.”

„Ei, oota! Ära pane ära!” Naise hääli oli tungiv. „Ma armastan sind, Sean. Ma tõesti armastan sind. Kõigest hoolimata usun ma, et meie vahel on midagi erilist. Me saame hakkama. Sa pead lihtsalt natukene paindlikum olema.”

Kukal muutus higiseks. Sean nägi, kuidas meditsiiniõe silmad läksid suureks.

Kuidas ta küll sellisesse olukorda sattus?

Ta oli esimest korda mitme aasta jooksul eksinud. Ta oli arvanud, et Veronica on naine, kes elab hetkes ja on sellega rahul. Selgus, et ta oli mööda pannud.

„Ma pean lõpetama, Veronica.”

„Olgu. *Mina* annan järele. Anna andeks, et ma selline tulehark olin. Ma teen sulle täna õhtul süüa. Ma luban, et ei hädalda, kui sa hiljaks jääd. Sa võid tulla siis, kui saad. Ma...”

„Veronica...” Sean segas vahele, „...ära palu vabandust, sest mina olen see, kes peaks seda tegema. Sa pead leidma endale mehe, kes osutab sulle väärilist tähelepanu.”

Tekkis pingeline vaikus. „Kas sa tahad öelda, et meiega on lõpp?”

Seani jaoks polnud midagi alanudki. „Jah, seda ma tahangi öelda. Maailmas on sadu mehi, kes on valmis paindlikumad olema. Otsi endale mõni selline.” Ta lõpetas kõne, teades, et õde jälgib teda endiselt.

Ta oli nii väsinud, et ei mäletanud õe nimegi.

Ann? Ei, see pole õige.

Angela. Jah, Angela.

Väsimus laskus tema peale nagu hall udu, muutes mõtlemise aeglasemaks. Ta peab magada saama.

Sean oli eelmisel õhtul erakorraliselt haiglasse kutsutud ja ta oli opereerinud koiduni. Peagi adrenaliin taandub ja siis kukub ta kokku. Sean tahtis selleks hetkeks oma voodi läheduses olla. Ta võinuks kasutada haigla puhketuba, aga ta eelistas minna jõe ääres asuvasse korterisse, kus ta saaks juua õlut ja vaadata laevaliiklust.